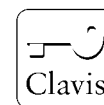

HET BOEK
VAN TESS

MIRIAM BRUIJSTENS

HET BOEK VAN

TESS

Miriam Bruijstens
Het boek van Tess
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: zomer, vriendschap, coming of age, misbruik
NUR 285
ISBN 978 90 448 2327 1
D/2015/4124/061
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

- *William Wordsworth*

What though the radiance which was once so bright
Be now for ever taken from my sight,
Though nothing can bring back the hour
Of splendour in the grass, of glory in the flower;
We will grieve not, rather find
Strength in what remains behind;

Van een afstand zie je alles beter.

Daarom sta ik op de rand van de klif naar beneden te kijken. In de diepte, waar surfers hun leven wagen zodra er enigszins fatsoenlijke golven zijn, is nu niemand. Ik ken ze allemaal, de surfers. Alleen mensen van hier surfen op deze plek, waar je ieder moment het gevaar loopt om tegen de rotsen aan stukken te worden gereden. Gevaar is lekker.

Ik draag een lange witte jurk en beeld me in dat ik een van de jonkvrouwen ben die zich vroeger hier naar beneden stortten, verteerd door de ondraaglijke pijn van de dood van een geliefde of door schuldgevoel vanwege de moord op een luguber familielid.

Tenminste, zo stel ik het me voor. Dat is romantischer dan een noodlottig ongeval in een moment van onachtzaamheid of een klungelige valpartij.

Het kan behoorlijk spoken aan deze kust en in mijn verbeelding vonden deze gebeurtenissen uitsluitend plaats tijdens onstuimige herfststormen en ijzig koude winters.

Ik sta hier ook graag in de herfst of winter, uit te kijken over de eindeloze zee, het geluid van de golven bonkend in mijn hoofd. Als het hard waait, moet je oppassen dat je niet van de klif geblazen wordt. Nogmaals, gevaar is lekker.

Maar nu is het zomer, het is snikheet en er staat zelfs geen briesje. De zee is glad als een spiegel. Het is vloed. Ik haal diep adem en voel hoe de hete lucht mijn keel schroeit. Ik zet me af en spring.

De vrije val duurt eindelijk. Mijn jurk bolt op en fungeert als parachute. Even voel ik me alsof ik zweef, maar dan krijgt de zwaartekracht vat op me en val ik als een baksteen.

Mijn voeten raken het wateroppervlak met een harde klap, die ik door mijn hele lijf voel natrillen. Ik ga onder, steeds dieper en dieper. Ik zie niets, omdat mijn jurk voor mijn gezicht drijft. Mijn rechterbeen schuurt langs een rots die vol zit met kokkels. De schelpen schrammen mijn scheen. Mijn ribbenkast raakt een stuk rots en in een reflex zuig ik niet-bestaande lucht naar binnen, waardoor mijn longen vol water lopen.

Dan raken mijn voeten de bodem van de zee. Door de kracht waarmee dit gebeurt, schiet ik meteen weer omhoog. Mijn gezicht wordt bevrijd van mijn jurk, maar ik zie nog steeds niets.

Pas als ik dicht bij het wateroppervlak ben, zie ik het lichter worden. De stralen van de zon wijzen me de weg en hoestend en proestend kom ik boven. Ik zwem om de klif heen en spoel aan op het strand. Daar blijf ik even zitten om uit te hijgen en mijn been te inspecteren, dat rood is van het door water verdunde bloed. Sommige schrammen zijn diep, maar uiteindelijk valt het allemaal wel mee. Ik sta op en loop naar huis. Daar trek ik mijn jurk

uit en zie een enorme bloeduitstorting op en onder mijn ribben. Ik hoop dat er niks gebroken is.

Al met al valt de schade mee. Ik heb het overleefd en ik heb inspiratie opgedaan. Ik ga in de tuin zitten met mijn notitieboek en schrijf kort op wat ik heb meegemaakt. Als de zomer voorbij is, zal ik dit prima kunnen gebruiken voor een boek.

Zo leef ik. In de zomer doe ik levenservaring op, zodat ik in de winter kan schrijven. Deze manier van leven is noodzakelijk, omdat er in de winter niets te beleven is in mijn dorp. Het handjevol mensen dat hier permanent woont, sluit zich op in hun huizen. Zelfs de pub is dan maar twee dagen in de week open. De surfers wagen hun leven en ik zwerf over het strand en langs de kliffen. En ik schrijf. Ik heb een laptop vol bestanden, notitieboeken vol ideeën en nog geen enkel afgemaakt boek.

In de zomer komen de toeristen, de drie campings die ons dorp rijk is staan overvol, het hotel barst uit zijn voegen en de middenstand draait overuren. Sluitingstijden kennen we niet. Iedereen werkt zo hard mogelijk, om maar zo veel mogelijk geld te verdienen aan de mannen met te bleke benen en de vrouwen in te kleine jurkjes, die ons dorp overspoelen als een tsunami van ongekende proporties. Jongeren komen hier met hun tentjes, voor het eerst zonder ouders op vakantie, hun strakke, gebruinde lijven koesterend in de zon. De golven zijn ideaal voor beginnende surfers, bodyboarders en andere watersporters. De stroming trekt zich terug, zodat kleine kinderen veilig kunnen pootjebaden in de zee.

Ik woon in het ideale vakantieoord.

Gelukkig woon ik iets buiten het dorp, waardoor mijn stranden

en kliffen nog redelijk rustig zijn in de zomer. De meeste mensen blijven dicht bij de winkels aan de boulevard, slechts een enkeling sleept zijn spullen mee naar waar ik woon, slechts een enkeling vermoedt een ongerepte wereld op een paar kilometer van de drukte. En niemand ziet ooit mijn huis, verscholen tussen duinen en rotsen, verweerd en vervallen, piepklein. Maar van mij.

Ik trek mijn bikini aan, schenk een groot glas water in, dat ik in één teug leegdrink, en loop dan naar buiten. Ik ga op mijn rug liggen en sluit mijn ogen. De zon schijnt warm op mijn huid. Ik denk terug aan de sprong, aan de adrenaline, aan het euforische gevoel van bijna doodgaan en toch weer bovenkomen. Mijn handen glijden over mijn ribben en voelen de pijnlijke plek. Langzaam laat ik mijn vingers afglijden naar mijn buik en lager, tot de rand van mijn bikinibroekje. Ik twijfel even, maar laat mijn vingers dan toch naar binnen glippen. Met mijn gedachten bij de sprong duurt het niet lang voordat ik heftig klaarkom.

Als ik wakker word, is het al laat. Ik heb honger, maar geen eten in huis. Ik neem een snelle douche en besluit dan om in de pub te gaan eten. De pub is een geliefde plek bij de jongere vakantie-gangers en ik kom er graag. Het eten is goed, de drank is goedkoop en de mensen zijn mooi.

Als ik aankom, is het al druk. Ik steek mijn hand op naar Jo achter de bar en kijk of ik nog meer bekenden zie. Dat is niet zo, de meeste dorpingen mijden de pub tijdens de vakantieperiode. Jo brengt me een glas wijn en een bord pasta.

‘Eet smakelijk,’ zegt ze en ze verdwijnt onmiddellijk weer ach-

ter de bar. Ik kijk haar na terwijl ze wegloopt en zie dat ik niet de enige ben die naar haar kijkt.

‘Mooi meisje, hè?’ zeg ik tegen een jongen die bijna zijn nek verdraait om nog een laatste glimp van haar op te vangen. Hij draait zich om.

‘Jij mag er anders ook zijn,’ antwoordt hij.

Ik glimlach en laat hem een drankje voor me bestellen. Proost.

Op het moment dat ik het klamme zand onder mijn billen voel, weet ik dat ik een vergissing heb begaan. Seks op het strand is altijd een slecht idee, maar deze jongen bakt er ook nog eens niks van. Enthousiast draait hij aan mijn tepels, alsof het de knoppen van een radio zijn. Ik leg mijn hoofd achterover in het zand en zucht. De jongen vat het op als een uiting van extase en gaat nog fanatieker aan de gang. Ik kijk naar hem door mijn wimpers en probeer te bedenken hoe hij ook alweer heet. Brad, of Chad, of Chase. Zoiets. Iets heel Amerikaans. En zo ziet hij er ook uit. Een beetje als een levende Ken. Waarom ik hem heb aangemoedigd, is me nu opeens een raadsel. Ik was vast nog onder invloed van de sprong van vanmiddag. En nu ben ik onder invloed van heel veel drank en moet ik het bezuren.

Hij heeft inmiddels mijn rok omhoog- en mijn broekje opzijgeschoven. Ik ga iets verliggen en hij stoot bij me naar binnen. Binnen drie seconden is hij klaar. Hij rolt van me af en knoopt zijn broek dicht.

‘Zie ik je nog eens?’ vraagt hij.

Ik kijk hem aan en zeg niks.

‘Nou, fijne avond nog.’ Hij holt haast terug naar de pub, on-

getwijfeld om daar aan zijn vrienden te vertellen dat hij een van de locals heeft geneukt. Ach ja.

Ik trek mijn kleren recht en loop naar huis.

Ik vis de sleutel onder de mat vandaan en trek me terug.

Als ik weer wakker ben, bekijk ik mezelf in de spiegel. Ik heb er weleens beter uitgezien. Ik heb overal jeuk van het zand dat nog aan mijn lichaam plakt. Ik neem een douche, eet een appel en stap op de fiets om naar mijn vriendinnen te gaan. Want ja, zelfs ik heb vriendinnen.

Anna, Sophie en ik kennen elkaar sinds onze studie. Universiteiten organiseren aan het begin van het eerste studiejaar een introductieweek, zodat iedereen elkaar een beetje leert kennen. Die introductieweek pakte voor ons goed uit. Dat wil zeggen, alle anderen leerden elkaar beter kennen en wij bleven over. Diep ongelukkig eindigden we na een kroegtocht in hetzelfde hoekje van een café en na drie flessen rode wijn sloten we vriendschap voor het leven. We zijn zo verschillend als maar zijn kan, maar we hebben twee dingen gemeen: we hebben alle drie blauwe ogen en we zijn allemaal vernoemd naar heldinnen uit de literatuur.

Anna wil journaliste worden en Sophie schrijfster van kookboeken. Of bakboeken eigenlijk, met recepten voor verrukkelijke taarten, muffins en brownies. Ze wonen al een paar jaar samen in een appartement midden in de stad, niet ver van mijn dorp. Ook al ben ik nogal op mezelf, ik ga er graag heen. Ze zijn lief en blij en doen altijd heel normale dingen. Rustgevend, vind ik dat. Sophie

is altijd nieuwe recepten aan het uitproberen en Anna en ik zijn gewillige proefkonijnen.

Anna droomt van een bruisende carrière als razende reporter, maar zit voorlopig opgescheept met een baantje bij het lokale suferdje en schrijft over katten die uit bomen gered worden en doet verslag van viswedstrijden.

Ik ben dol op mijn vriendinnen, maar ik zou stapelgek worden als ik met ze samen moest wonen. Ik denk dat ik een heel goede kluizenaar zou zijn.

Als ik bij het appartement ben, ruik ik een vreemd luchtje. Heel anders dan de heerlijke geur die er normaal hangt.

‘Hoi!’ roep ik naar boven.

‘De deur is open,’ roept Sophie terug. Ik had ook niet anders verwacht.

Ik loop de keuken in en zie Anna boven de wasbak hangen. Ze spuugt met een vies gezicht iets uit. Sophie heeft haar schort aan en ziet er nogal verhit uit.

‘Wat doen jullie?’ vraag ik verbaasd.

‘Ik probeer veganistische muffins te bakken. Van die gezonde, zonder vet, zonder suiker, zonder boter, zonder alles eigenlijk.’

‘Het lukt nog niet echt, zo te zien,’ grijns ik met een blik op Anna.

Sophie kijkt wanhopig. ‘Ik had het idee om een dieetboek te schrijven, omdat dieetboeken altijd bestsellers worden.’ Sophie en ik hebben allebei bestsellerambities. Anna is inmiddels klaar bij de wasbak en komt bij ons zitten.

‘Dit recept moet je er dan maar niet in opnemen, tenzij je met

opzet alles te vies maakt om te eten, dan vallen de mensen die de recepten uitproberen in ieder geval af.’

Sophie werpt haar een boze blik toe. ‘Ik bedenk heus wel wat,’ zegt ze.

‘Jullie moeten gaan samenwerken,’ gaat Anna verder. ‘Sophie bedenkt de recepten en Tess schrijft er stukjes bij over afvallen.’

‘Dat kan ik niet,’ zeg ik. ‘Ik begrijp echt niet hoe mensen een dieetboek kunnen schrijven van meer dan drie zinnen. Eet minder, eet gezonder en ga eens bewegen.’

‘Dat is maar één zin,’ grijnst Sophie. ‘Lekker dun boek wordt dat. Een zin en een vies recept.’

‘Het moet origineel zijn,’ peins ik. ‘Misschien een dichtbundel over afvallen. Met een ode aan worteltjes en een oorlogsverklaring aan slagroom. Zoiets.’

‘Dicht je dun,’ giert Anna. ‘Dat is de perfecte titel.’

‘Ja,’ roep ik enthousiast. ‘Dat gaan we doen. En dan kun jij er een positieve recensie over schrijven voor de krant.’

‘En ik krijg een percentage van de winst voor het bedenken van de titel.’ Anna ziet het helemaal zitten.

‘Uiteraard,’ beloof ik grif. ‘Het gaat zo’n succes worden dat we er alle drie miljonair van worden.’

Even verliezen we onszelf in dromen over villa’s aan het strand, met immense keukens en jacuzzi’s in de tuin. Dan slaakt Sophie een diepe zucht. ‘Eerst dit maar eens opruimen,’ zegt ze met een blik op de troep in de keuken. ‘Ik geef het op voor vandaag.’

DICHT JE DUN

Gezond

wortel
zo veelzijdig, rauw of gekookt
eet ik elke dag die
zoet oranje
groente

Slagroom

als alle dikke mensen
op de wereld
verhuisden naar
de hoorn van Afrika
zou het woord obesitas
niet hoeven te bestaan

Veganistische groenetheemuffins

- Ingrediënten -

125 ml sojayoghurt	150 gram cakebloem
165 ml sojamelk	1 tl bakpoeder
vanillesuiker	1/4 tl baksoda (natriumbicarbonaat)
80 ml olie	1 el groenetheepoeder
amandextract	1/4 tl zout
agavesiroop	

- Bereidingswijze -

Verwarm de oven voor op *170 graden* en plaats in elk vakje van het muffinblik een papieren cupcakevormpje.

Mix in een grote mengkom in *2 minuten* de yoghurt, melk, de beide smaakstoffen, olie en agavesiroop bij elkaar.

Zeef in de andere kom de bloem, bakpoeder, baksoda, groenetheepoeder en zout bij elkaar.

Schep met behulp van een spatel het bloemmengsel door het yoghurtmengsel.

Verdeel het beslag gelijkmatig over de cupcakevormpjes, bak de cupcakes gaar en goudgroen in *ongeveer 20 minuten*.

Laat de cupcakes volledig afkoelen op het rooster.

‘Wat gaan we doen?’ Anna kijkt me vragend aan.

‘Koffie,’ zeg ik.

‘Zware nacht gehad?’ grijnst Sophie. Ik haal mijn schouders op. ‘Niet de moeite waard om over te vertellen.’

‘Oei, zo slecht? Tess toch!’ zegt Anna terwijl ze haar tas van een stoel vist. Sophie gooit gauw haar portemonnee in Anna’s tas. We lopen naar beneden en gaan naar een koffientje in de buurt. Als we achter onze lattes zitten, slaakt Sophie een zucht. ‘Wat heerlijk, zeg, een hele zomer vrij voordat we aan het echte leven moeten beginnen.’

‘Mijn echte leven begon al toen ik geboren werd, hoor,’ werp ik tegen.

‘Je begrijpt toch wel wat Sophie bedoelt.’ Anna kijkt me streng aan. ‘Een vaste baan, een vriendje zoeken, een hypotheek, kinderen, dat werk.’

Ik houd mijn mond, omdat ik weet dat Anna en ik het nooit eens zullen worden over dit onderwerp. Anna noemt op wat zij graag wil en kan zich niet voorstellen dat haar droom mijn ergste nachtmerrie is.

‘Ik ga zo min mogelijk doen deze vakantie,’ zegt Sophie. ‘We zijn afgestudeerd, we hebben keihard gewerkt om ons examen te halen.’

‘Ook weer niet zo hard,’ mompel ik.

Sophie werpt me een boze blik toe. ‘We staan aan het begin van een nieuw leven,’ gaat ze plechtig verder. ‘We moeten deze vakantie zo veel mogelijk lol maken.’

‘Ik dacht dat we juist de afgelopen jaren aan de universiteit zo veel mogelijk lol moesten maken,’ zegt Anna. ‘En dat het leven na je studie pas echt begint.’

‘Ik word binnenkort beroemd,’ zeg ik. ‘Ik schrijf me suf.’

‘Je hebt toch niet weer dat akelige notitieboekje bij je, hè?’ vraagt Sophie achterdochtig.

‘Natuurlijk wel.’ Ik zwaai met mijn gifgroene boekje, waar ik alles in opschrijf wat in me opkomt. Losse woorden, gedachten, gedichten, wat ik meemaak, alles.

‘Deze zomer ga ik gebruiken om zo veel mogelijk levenservaring op te doen, zodat ik iets interessants heb om over te schrijven.’

‘En met levenservaring bedoel je seks,’ zegt Anna. Ze kijkt een tikje misprijzend. Of afgunstig, dat weet ik niet precies. Ik denk aan de sprong, maar besluit dat Anna er nog niet klaar voor is om dat verhaal te horen. Ze zou zich doodschrikken en aandringen op psychische hulp of iets dergelijks. Die ik overigens al krijg, maar daar weten mijn vriendinnen niets vanaf.

‘Jij bent degene die met een saaie man moet trouwen en zich daarna in een stomende affaire moet storten, met jouw tragische zelfmoord tot gevolg, mevrouw Karenina,’ zeg ik daarom tegen Anna. ‘Jij kunt mij geen verwijten maken over seks.’

‘Nou, als je het zo stelt,’ antwoordt ze. ‘Maar dan sla ik de saaie man nog even over en begin ik meteen met de stomende affaire. Dan hoef ik tenminste ook geen zelfmoord te plegen.’

Sophie schiet in de lach. ‘Dat vind ik nou eens een uitstekend idee,’ zegt ze. Ze heft haar halfvolle koffiebeker. ‘Op onze levenservaringen.’ En daar proosten we op.

PORSELEIN

een flinterdun laagje
mooi gepolijst
barst langzaam open
en toont de eenzaamheid

rauw en rood
valt het bloot
het zout schuurt
de wonden vrij

bij jou
bij mij

‘Kijk, mama, die meneer krijgt een baby, net als jij!’

Ik kijk op van mijn boek en zie een meisje van een jaar of drie dat enthousiast naar een man met een enorme bierbuik staat te wijzen. Haar moeder is minstens acht maanden zwanger. Snel vergelijk ik de buiken en begrijp onmiddellijk hoe het meisje tot haar conclusie is gekomen. Ik spits mijn oren om te horen wat de moeder antwoordt.

‘Meneren kunnen geen baby’s krijgen, alleen mevrouwen kunnen dat. Dat weet je toch.’

Het meisje werpt nog eens een peinzende blik op de man.

‘Maar wat zit er dan in de buik van die meneer?’

Helaas kan ik het antwoord niet verstaan, omdat de moeder het meisje zo goed en kwaad als het gaat met zich meetrekt. De man met de enorme buik heeft schijnbaar niets gehoord. Onaangedaan neemt hij nog een slok van zijn bier. Ik vraag me af hoe vaak hij van enthousiaste driejarigen te horen krijgt dat er een baby in zijn buik zit. En of hem dat iets kan schelen.

De man staat op en loopt weg. Ik lees verder.

Als er een schaduw over mijn boek valt, kijk ik op. Naast me staat een man. Hij kijkt wat verwilderd in het rond. Hoewel hij minstens tien jaar ouder is dan ik, is hij niet onaantrekkelijk. Levenservaring, denk ik onmiddellijk.

‘Heeft u misschien hulp nodig?’ vraag ik.

‘Ik geloof dat ik verdwaald ben,’ knauwt hij terug in plat Amerikaans. Alweer een Amerikaan, wat moeten die toch allemaal hier? Maar goed, misschien is dit een hele leuke en helpt hij me van mijn vooroordelen af te komen. Ik leg mijn boek weg.

‘Waar moet u dan naartoe?’

Hij begint een verhaal over een pretpark dat hier in de buurt zou moeten zijn. Ik bijt op mijn lip om niet in lachen uit te barsten. In de reisgidsen die naar ons dorp verwijzen staat niet alleen dat het hier nogal schilderachtig is, maar ook dat er een pretpark is. Helaas bestaat het hele pretpark uit een reuzenrad, een draaimolen en een kraampje waar je suikerspinnen kunt kopen. Het gebeurt daarom regelmatig dat er mensen op zoek zijn naar een pretpark en het nergens kunnen vinden.

‘Die kant op,’ wijs ik behulpzaam in de richting van het reuzenrad. De man zucht.

‘Daar ben ik al geweest, dat is het niet.’

‘Dat is het wel, alleen is het misschien iets kleiner dan u verwacht had.’ Ik blijf vriendelijk, maar begin mijn interesse in dit gesprek al te verliezen.

De man komt naast me zitten en stelt zich voor. Hij heet Alan en hij is vijfendertig.

Nu ik hem wat beter bekijk, zie ik dat hij al een beetje kaal begint te worden. Ik wil net een smoes verzinnen om van hem af te komen als hij vraagt of ik zin heb om iets met hem te gaan eten. Omdat ik honger heb, zeg ik ja.

We gaan naar een restaurantje en bestellen pizza en wijn. Hij praat over de pretparken in Amerika. Dat die wel wat groter zijn dan ons miezerige reuzenrad. Ik knik beleefd en neem een grote slok wijn.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vraagt hij dan.

‘Zevenentwintig,’ lieg ik. Waarom ik lieg, weet ik niet. Het lijkt een goed idee. Alan kijkt tevreden en babbelt verder over pret-

parken. Hij heeft zo’n beetje alle pretparken in Amerika bezocht, sommige meer dan eens. Zo subtiel mogelijk kijk ik rond om te zien of er toevallig een bekende in het restaurant zit, zodat ik een reden heb om weg te komen, maar ik heb pech en zie niemand.

Dan vertelt hij dat hij volgende week naar Frankrijk gaat. Ik ben dol op Frankrijk, dus mijn interesse komt weer wat terug. Belangstellend vraag ik welk gedeelte hij gaat bezoeken.

‘Parijs natuurlijk,’ zegt hij. ‘Ik wil een foto van mezelf voor de Eiffeltoren en de Europese versie van Disneyland is daar ook in de buurt. Het wordt een dag Parijs en drie dagen Disney, ik verheug me er enorm op.’

‘En wat ga je nog meer bezichtigen?’ vraag ik. ‘Parijs is prachtig, maar er is zo verschrikkelijk veel te zien in Frankrijk. Er zijn schitterende kastelen uit de twaalfde eeuw en de natuur is fantastisch. En het is ook zeker de moeite waard om je te verdiepen in de Franse literatuur en muziek.’

Ik snap heus wel dat Alan totaal niet geïnteresseerd is in de Franse cultuur, maar ik kan het niet laten om hem te laten weten dat er meer in het leven is dan pretparken.

‘Neenee, na Disneyland ga ik terug naar de States,’ zegt hij. ‘Dan moet ik weer aan het werk.’

Ons eten is intussen op, de fles wijn is leeg en ik ben klaar om naar huis te gaan. Alan loopt naar de bar om te betalen.

‘Mijn hotel heeft een heel grote flatscreentelevisie,’ zegt hij als hij terugkomt. ‘Heb je soms zin om mee te gaan? Dan kun je haar zien.’

‘Bedankt,’ antwoord ik, ‘maar ik interesseer me niet zo voor televisies, dus ik denk dat ik maar naar huis ga.’

‘Het is een hele grote, hoor,’ zegt Alan. ‘Echt wel de moeite waard. We kunnen een film kijken samen.’

‘Ik denk dat ik beter naar huis kan gaan,’ zeg ik. ‘Maar ik vond het erg gezellig.’

Alan loopt intussen rood aan. ‘Ik heb jouw pizza betaald en jouw wijn en nu kun je niet eens het fatsoen opbrengen om met me terug naar het hotel te gaan?’

Ik moet even nadenken om te tellen hoeveel er niet klopt aan deze zin.

‘Ik wil best mijn eigen pizza betalen,’ zeg ik dan.

‘Het gaat niet om het geld.’ Alan is harder gaan praten en mensen kijken naar ons. ‘Het gaat erom dat ik je mee uitneem en dat je me nu laat zitten. Ik heb je pizza nog wel betaald!’

Ik heb er schoon genoeg van en sta op. Ik vis een briefje van twintig uit mijn broekzak en gooi dat op tafel, omdat het hem duidelijk dwarszit dat hij voor mijn pizza moet opdraaien.

Ik overweeg nog even om hem een lesje Europese gedragsregels te geven, maar zie daar toch maar van af. Ik draai me om en loop zo waardig als ik kan weg. Alan blijft achter terwijl de stoom uit zijn oren komt.

Ik zucht. Dat was een dure pizza.

Als ik de tuin van mijn ouderlijk huis binnenloop, staat mijn moeder de tegels water te geven. Ik hoop dat ze niet nu al dement wordt en vraag wat ze aan het doen is.

‘Ik geef de wormen water.’

‘Pardon?’

‘Deze wormen lagen op het paadje en omdat wormen van vocht houden dacht ik dat ze wel een beetje water konden gebruiken. Ze zien er erg dorstig uit.’

Ik kom dichtbij en kijk naar beneden. Er liggen twee verschrompelde en overduidelijk dode regenwormen naast elkaar op de tegels.

‘Ik denk dat deze niet meer te redden zijn,’ zeg ik tragisch.

Mijn moeder zucht en geeft ze een fatsoenlijke begrafenis in een hoekje van de tuin.

‘Ik weet hoe ik mijn eerste boek ga noemen,’ vertel ik. ‘Mijn moeder geeft de wormen water.’ Mijn moeder staart me aan. ‘Net bedacht,’ zeg ik tevreden. ‘Je bent mijn inspiratiebron.’

Ik graai naar mijn notitieboek en schrijf het meteen op. Wat een uitstekende titel.

‘Je gaat toch niet over mij schrijven, hè?’ klinkt het achterdochtig.

‘Nou, dit komt er natuurlijk wel in, anders snapt niemand waar de titel vandaan komt. Maar verder zal ik me inhouden,’ zeg ik. Stiekem kruis ik mijn vingers achter mijn rug. Ze hoeft niet te weten dat er op mijn laptop een bestand bestaat dat uitsluitend verhalen over haar bevat.

Het is nacht en ik zit in het reuzenrad. Er is niemand, de beheerders zijn naar huis en de suikerspinnenkraam is dicht, hoewel de zoete geur nog goed te ruiken is.